

NOVO DOBA

Delenda Est Judaica !

Aut Vincere Aut Mori !

ŠTO JE NACIONALSOCIJALIZAM ?

Nacionalsocijalizam je pogled na svijet za Bijelu Rasu, temeljen na zakonima prirode i konceptima Njemačkog rasnog filozofa i državnika *Adolfa Hitlera* (1889-1945). Zbog tragedije i nesreće koja se desila tijekom Drugog Svjetskog Rata, te izuzetno moćne neprijateljske židovske promidžbe mnogi imaju iskrivljeno mišljenje o tome što je Nacionalsocijalizam.

Nacionalsocijalistička shvaćanja temeljena su na tri principa:

1. PRIRODNI POREDAK. Mi vjerujemo da Univerzum upravlja prirodnim zakonima. U težnji da Čovjek bude sretan i uspješan, on prvo mora naučiti sto su ovi zakoni i mora ih slijediti. Mi vjerujemo da je Čovjek dio prirodnog svijeta i ne postoji način da se on odvoji od njega. Zbog ovoga, mi vjerujemo da društvo treba biti konstruirano na zakonima Prirode, a ne u opoziciji kao što je to danas slučaj.

2. RASNI IDEALIZAM. Rasni idealizam temeljen je na devizi *VOLI JEDINO SVOJU RASU*. To znači staviti svoj osobni interes blagostanja iza interesa rasne zajednice kojoj ti pripadaš. Kao rasni idealisti mi ne želimo nauditi bilo kojoj drugoj rasnoj grupi. Mi želimo obraniti našu rasu od degradacije i destrukcije.

Mi vjerujemo da svi ljudi *NISU* stvoreni jednaki. Svaka individua ima svoju snagu i slabost, tako svaka rasa ima svoje kvalitete i mane po kojima se razlikuje od ostalih rasa.

Mi vjerujemo da Bijela (ili Arijska) rasa ima pravo očuvati svoju biološku, kulturnu, i političku neovisnost i integritet, te da ima

pravo kontrolirati svoju sudbinu. Mi također vjerujemo da Bijela rasa ima pravo braniti se od svih fizičkih, ekonomskih i duhovnih napada, bez obzira odakle oni dolaze.

3. VIŠE OD RAZVIJANJA BIJELE RASE. Mi želimo napraviti više od puke obrane naše rase; mi želimo gledati njen napredak. To se može postići poticanjem visoke stope rađanja među Bijelom populacijom koja je najzdravija, najjača, i najinteligentnija. Istovremeno naši naučnici posvetit će se rasnoj higijeni među našim narodom. Naš cilj je da svaka nova generacija Bijele djece bude bolja od one prethodne.

U ovom broju:

1 Što je Nacionalsocijalizam?

2 Program N.S.D.A.P.

3 Nirnberški zakoni

4 Rasna higijena i populacijska politika NS države

5 Politički sustavi: Uspon i slom liberalne demokracije

6 Dr. Julije Makanec: Marksizam i boljševizam

TREĆI REICH

PROGRAM N.S.D.A.P.

1. Zahtijevamo jedinstvo svih Nijemaca s ciljem stvaranja Velike Njemačke na osnovama prava na samo-opredjeljenje koje pripada svakoj naciji.

2. Zahtijevamo jednaka prava za njemački narod u odnosima s drugim nacijama, i ukidanje Versaillskog i Saint-Germanskog mirovnog ugovora.

3. Zahtijevamo zemlju i teritorije (kolonije) da bi ishranili svoj narod, i naselili višak naše populacije.

4. Samo pripadnici nacije, mogu biti građani Države. Samo oni koji imaju njemačku krv, bez obzira na vjeroispovijest, mogu biti pripadnici nacije. Prema tome, nijedan Židov ne može biti pripadnik nacije.

5. Oni koji nisu građani Države mogu živjeti u Njemačkoj samo kao gosti, i prema njima se treba postupati po zakonima koji važe za strance.

6. Jedino građani Države imaju pravo birati svoje vođe i donositi zakone. Prema tome, tražimo da se svi javni uredi, bilo koje vrste, bilo gdje u Reichu, regionalni ili lokalni, ispune isključivo građanima.

Protivimo se korumpiranoj parlamentarnoj praksi po kojoj se položaji dodjeljuju po stranačkoj pripadnosti, a bez osvrtnja na karakter i osobne kvalitete.

7. Zahtijevamo da prva obveza Države bude stvaranje uvjeta za

normalan život građana. Ako nije moguće da se pomogne cijela populacija, strani državljani (oni koji nisu građani) moraju biti deportirani iz Reicha.

8. Svaka daljnja imigracija onih koji nisu građani mora se odmah zaustaviti. Zahtijevamo da se svi

ne-Nijemci koji su se naselili u Njemačkoj nakon 2. kolovoza 1914, momentalno prisile da napuste Reich.

9. Svi građani moraju imati jednaka prava i obveze.

10. Prva obveza svakog građanina mora biti fizički ili umni rad. Djelatnosti pojedinca ne smiju se kositi sa interesima cjeline, i moraju biti u suglasnosti sa sustavom zajednice, i za opće dobro.

Prema tome zahtijevamo:

11. Ukidanje prihoda koji nisu zarađeni radom; ukidanje ropstva interesima.

12. U smislu enormnog žrtvovanja života i imovine koje svaki rat zahtjeva od ljudi, osobno bogaćenje putem rata mora se tretirati kao zločin protiv nacije. Prema tome, tražimo totalnu konfiskaciju svih ratnih profita.

13. Zahtijevamo nacionalizaciju svih (prethodno) vezanih industrijskih poslova.

14. Zahtijevamo podjelu profita iz velikih poslova.

15. Zahtijevamo plemenito produženje beneficija za stare osobe.

16. Zahtijevamo stvaranje i održavanje zdrave srednje klase, i momentalnu komunalizaciju velikih pogona, i njihovo unajmljivanje po niskim cijenama od strane malih tvrtki, i da se najveća pažnja posveti malim tvrtkama u poslovima s državom, okrugom, ili gradskom samoupravom.

17. Zahtijevamo da se zemlja reformira prema našim potrebama, i donošenje zakona za eksproprijaciju bez kompenzacije zemljišta za javne svrhe; ukidanje interesa zemljoposjednika, i prevenciju svih vrsta zlouporabe nad zemljištem.

18. Tražimo obračun bez milosti s onima čije su aktivnosti štetne za opće dobro. Svi kriminalci i zločinci

prema naciji, zelenaši, profiteri, itd. moraju se kazniti smrću, bez obzira na vjeroispovijest ili rasu.

19. Zahtijevamo da se Rimsko pravo, koje služi materijalističkom svjetskom pravu, zamjeni Njemačkim zakonima.

20. Država je odgovorna za temeljnu rekonstrukciju cjelokupnog nacionalnog edukacijskog programa, i omogućivanja svakom sposobnom i poduzetnom Nijemcu da dobije visoko obrazovanje i kasnije napreduje ka vodećim pozicijama. Nastavni plan svih edukacijskih ustanova mora se prilagoditi sa zahtjevima praktičnog života. Razumijevanje koncepta Države mora biti cilj školstva [Staatsbuergerkunde] još sa prvim počecima razumijevanja i sazrijevanja učenika. Zahtijevamo edukaciju nadarene djece siromašnih roditelja, bez obzira na njihove interese, o trošku Države.

21. Država se mora starati da unaprijedi nivo zdravlja nacije zaštitom majki i dojenčadi, zabranjujući rad djece, povećavajući fizičku spremnost uvođenjem obvezne gimnastike i sporta, i intenzivnim podržavanjem klubova posvećenih fizičkom razvitku mladih.

22. Zahtijevamo ukidanje plaćeničkih postrojbi, i stvaranje nacionalne vojske.

23. Zahtijevamo pravno protivljenje svjesnim političkim lažima, i njihovom širenju putem tiska. U cilju olakšavanja stvaranja Njemačkog nacionalnog tiska, tražimo sljedeće:

a) da svi urednici i zaposleni u novinama na Njemačkom jeziku budu pripadnici rase;

b) da se ne-Njemačke novine mogu objavljivati jedino uz dozvolu i suglasnost države. One se ne smiju tiskati na Njemačkom jeziku;

v) da svim ne-Nijemcima bude zakonom zabranjeno da imaju financijski interes i utjecaj na Njemačke novine, i da kazna za kršenje ovog zakona bude zatvaranje tih novina i momentalna deportacija ne-Nijemaca o kojima se radi.

Publikacije koje su štetne za nacionalnu dobrobit biti će zabranjene. Zahtijevamo pravno gonjenje svih umjetničkih i književnih formi koje imaju destruktivan efekt na život nacije, i ukidanje organizacija koje koče gore navedene potrebe.

24. Zahtijevamo slobodu religije za sve religijske vjeroispovijesti u državi, sve dok ne štete i ne protive se moralnim osjećajima Njemačke rase.

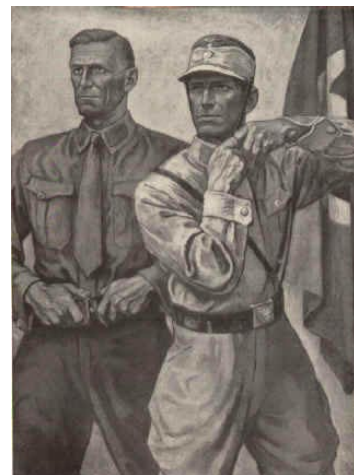
Stranka kao takva stoji iza pozitivnog Kršćanstva, bez obzira na pripadnost bilo kojoj denominaciji. Ona se bori protiv Židovsko-materijalističkog duha u nama i oko nas, i uvjerena je da trajni oporavak naše nacije može samo proizići iz principa: Opći interes ispred vlastitog.

25. Da bi se gore navedeno moglo ostvariti, zahtijevamo stvaranje jake centralističke moći u Reichu. Bezgranični autoritet središnjeg Parlamenta unutar cijelog Reicha i njegovim organizacijama i stvaranje zajedničkih i profesionalnih odjeljenja za primjenu zakona Reicha u svim državama konfederacije.

Lideri stranke obećavaju, ukoliko je potrebno zalaganjem svojih života, da će osigurati ispunjenje gore navedenih ciljeva.

24 veljače 1920.

BORBA SE NASTAVLJA!

NSDAP/AO
PO Box 6414
Lincoln NE 68506
USA

<http://www.nazi-lauck-nsdapao.com>

TREĆI REICH

NIRNBERŠKI ZAKONI

Zakon o zaštiti Njemačke krvi i Njemačke časti

Članak 1

1. Brakovi između Židova i građana Njemačke ili srodne krvi se zabranjuju. Brakovi koji se sklope usprkos ovom zakonu se poništavaju, čak i u slučaju da, u cilju izbjegavanja ovog zakona, budu sklopljeni u inozemstvu.

2. Postupci za poništenje mogu biti inicirani isključivo od strane Državnog Tužitelja.

Članak 2

Seksualni odnosi izvan braka između Židova i građana Njemačke ili srodne krvi se zabranjuju.

Članak 3

Židovima nije dozvoljeno zapošljavati žene Njemačke, ili srodne krvi, u svojim kućanstvima.

Članak 4

(1.) Židovima se zabranjuje isticanje zastave Reicha, ili nacionalne zastave, odnosno nacionalnih boja.

(2.) Na drugoj strani, dozvoljeno im je izlaganje Židovskih boja. Primjenu ovog prava osigurava Država.

Članak 5

(1.) Osobe koje krše zakon o zabrani iz Članka 1, kaznit će se teškim fizičkim radom.

(2.) Osobe koje krše zakon o zabrani iz Članka 2, kaznit će se zatvorom,

ili teškim fizičkim radom.

(3.) Osobe koje krše odredbe iz Članka 3 ili 4, kaznit će se zatvorom do jedne godine i novčano, ili samo jednom od navedenih kazni.

Članak 6

Ministar Unutarnjih Poslova Reicha u suradnji sa zamjenikom Führera i Ministarstvom Pravosuđa Reicha osigurati će pravne i administrativne mjere potrebne za primjenu ovog zakona.

Članak 7

Zakon će stupiti na snagu danom proglašenja izuzev odredbe iz Članka 3 koja će se primjenjivati od 01. Siječnja 1936.

Zakon o državljanstvu Reicha

Članak 1

(1.) Subjekt države je osoba koja pripada zaštitničkoj zajednici Njemačkog Reicha, i koja prema tome ima određene obveze prema Reichu.

(2.) Status subjekta se određuje u skladu sa odredbama Reicha i Državnim Zakonima o Građanstvu.

Članak 2

(1.) Građanin Reicha je onaj subjekt koji ima samo Njemačku ili srodnu krv, i koji, svojim ponašanjem, pokazuje želju i spremnost da vjerno služi Njemačkom narodu i

Reichu.

(2.) Pravo na građanstvo se osigurava dodjeljivanjem dokumenata o državljanstvu Reicha.

(3.) Jedino građanin Reicha uživa puna politička prava u skladu sa odredbama zakona.

Članak 3

Ministar Unutarnjih Poslova Reicha u suradnji sa Zamjenikom Führera, osigurati će potrebne pravne i administrativne mjere za primjenu ovog zakona.

Nürnberg, 15. rujna 1935.

Adolf Hitler, Führer i Reich Kancelar

Frick, Ministar unutarnjih poslova Reicha

Dr. Gürtner, Ministar pravosuđa

R. Hess, Zamjenik Führera

TREĆI REICH

RASNA HIGIJENA I POPULACIJSKA POLITIKA NACIONALSOCIJALISTIČKE DRŽAVE

Führer je u knjizi "Mein Kampf" napisao:

"Tko god nije fizički i mentalno zdrav i dostojan, ne smije svoje patnje ovjekovječiti u tijelu svoga djeteta".

Iznad naših dijela stoji narodna zajednica.

Stanje je neobranjivo, ako odnosi u državi između produktivnih i bezvrijednih nivoa zauzmu nezdrave oblike. Aktivni radni dio populacije mora podržavati one koji nisu sposobni raditi. Postoje luđaci koji su ovu zemlju prethodno koštali na desetine tisuća maraka. U razdoblju Weimarske Njemačke, broj kriminalaca je bio šokantno visok. Kriminalci vješto stvaraju kriminalce. Eliminiranjem ovih nositelja lijenog gena mogu se spasiti milijuni i upotrijebiti u korisne svrhe.

Mjere bilo kojeg odgovornog državnog vodstva moraju služiti sistematskoj njezi i podrijetlu dobre krvi. Njena dužnost je poduzeti sve potrebne mjere da se ljudi koji se oslanjaju na snagu drugih i kojima život predstavlja patnju NIKADA NE RODE. Svaki prirodan narod ubrzo iskorijeni nazadne pojedince iz svojih redova, lako ih uočavaju i u takozvanom "kulturnom narodu",

kako god bilo, lažno milosrđe je unijeto među široke mase poglavito u klerikalne svećeničke krugove koji u potpunosti promoviraju obrnutu selekciju.

Svaku razumnu intervenciju, crkva etiketira kao kršenje ljudskih prava.

Prava je besmislica tvrditi da Bog želi ono što mi nazivamo nazadnim. U drugom slučaju, mi opet ne bismo imali pravo da privremeno ili stalno uklonimo ubojicu ili kriminalca iz narodne zajednice.

Također, prirodni zakoni i njihove spoznaje nam pokazuju da je život

našeg naroda i očuvanje čistoće krvi iznad dobrobiti osobe sa urođenim teškim deformacijama.

Granice se ne završavaju sa "ja", već sa cjelokupnim narodom. Osim toga, iskustva pokazuju da većina osoba sa urođenim bolestima ne posjeduju osjećaj za odgovornost prema svom potomstvu.

Godine 1877, Njemačka utočišta za umobolne su se brinula za 40.375 osobe; godine 1926 već je bilo 252.793 (!) osobe. U Sjedinjenim državama postotak mentalno bolesnih se više nego udvostručio u periodu između 1904. i 1929.

Nacionalsocijalizam je po ovom pitanju prilično jasan.

Führerov stav prema ovom problemu je jasan i nedvosmislen:

"Potreba defektnih osoba, da rađaju ljude isto tako defektne, je nemoguća

potreba najjasnijeg razloga i njihova sistematska egzekucija je najhumaniji čin čovječanstva. To će spasiti milijune od nesretne i nezaslužene patnje i posljedice toga će dovesti do fantastičnog oporavka".

Njemačka vlada je donijela "Zakon o sprječavanju potomstva bolesnika sa nasljednom bolešću", 14. srpnja 1933. godine. Zakon glasi:

Tko god da je bolesnik sa nasljednom bolešću može se sterilizirati putem kirurške operacije ukoliko u medicinskim nalazima stoji da postoji velika mogućnost da će njegovi potomci patiti od teških fizičkih ili mentalnih nasljednih defekata. kao što su nasljedno sljepilo, nasljedna gluhoća ... itd.

Također i oni koje pate od teškog alkoholizma mogu biti sterilizirani.

O sterilizaciji će odlučivati odbor za nasljedne bolesti.

Sa ovim zakonodavstvom učinjeni su prvi neophodni koraci za proces pročišćavanja narodnog tijela. Efekt ovog zakona već će se osjetiti u budućim pokoljenjima. To je odluka čije se značenje ne smije podcjenjivati, ako je nacionalsocijalistička država sa željeznom snagom krenula okončati neodrživo stanje.

Činjenica da moralni zločinci imaju velike nasljedne štete potomstva je uzeta u obzir drugim zakonom. *“Zakon protiv opasnih moralnih prekršitelja i za mjere sigurnosti i unaprjeđenja”* je donesen 24. studenoga 1933. Ovim zakonom, izvjesni anti-socijalni elementi, ce biti uklonjeni iz narodnog tijela.

Dana 15. rujna 1933. na stranačkom Danu Slobode, priopćeni su *“Nirnberški zakoni”*.

Oni obuhvaćaju tri zakona:

1. “Zakon o zastavi Reicha”
2. “Zakon o državljanstvu Reicha”
3. “Zakon o zaštiti njemačke krvi i časti”.

“Zakon o državljanstvu Reicha” određuje tko je subjekt, a tko državljanin. Subjekti su oni koji pripadaju Protektoratskoj uniji

Njemačke i koji su na poseban način vezani za Njemačku.

Građanin Reicha jedino ovisi o NJEMAČKOJ ili je na neki način povezan sa NJEMAČKOM KRVLJU i on je onaj koji je dokazao kroz svoja djela da je voljan i sposoban lojalno služiti Njemačkom narodu i Reichu.

“Zakon o zaštiti njemačke krvi i časti”. između ostalog zabranjuje brak Židova i subjekta koji ovisi o Njemačkoj ili je na neki način povezan sa njemačkom krvlju.

Prema odredbama *“Zakona o državljanstvu Reicha”* i *“Zakona o zaštiti njemačke krvi i časti”*, za osobu sa 25% židovske krvi se pretpostavlja da će se integrirati u njemačku naciju putem njihovog potomstva. Prema tome brakovi između Židova i osoba sa 25% židovske krvi su zabranjeni, kao i sami brakovi između osoba sa 25% židovske krvi. Brakovi između polu Židova ili osoba sa 25% židovske krvi sa Nijemcima zahtijevaju odobrenje od ministra unutarnjih poslova Reicha.

Zakon se također pobrinuo da se spriječe brakovi između Nijemaca i potomaka Francuza crnačke krvi iz razdoblja Rinlandske okupacije kao i sa ciganima.

Voda Reicha je sažeo značenje ovog zakonodavstva:

“ Taj zakon je iskazivanje snage i blagoslova njemačko/nordijskog duha. Mi znamo da je sknavljenje krvi prvobitan grijeh naroda. Mi, njemački narod, morali smo puno propatiti zbog tog prvobitnog grijeha.

Uvjereni smo da korijen sve truleži Njemačke potječe od ovog prvobitnog grijeha. Zbog toga moramo pokušati stvoriti vezu sa brojnim naraštajima iz tamne

prahistorije. Zaista je došao spas u posljednji čas, i da nam Bog i providenje nisu podarili Führera, Njemačka se nikada više ne bi oslobodila ovog prvobitnog grijeha, ove truleži”.

Daljnje mjere podrazumijevaju *“Zakon o očuvanju nasljednog zdravlja njemačkog naroda”* (zakon o zdravom braku) koji je donesen 18. listopada 1935. Ovaj zakon zabranjuje brak između bolesnih ljudi i ubuduće će se sprječavati prijenos faktora defektnog nasljeđa na potomstvo.

Prirodno je da su neprijatelji, države koje vode Židovi, žestoko napali Nacional socijalističku Njemačku, čak i da njemački Reich nije jedini na svijetu koji provodi ove mjere on bi bio napadnut. Niz država u SAD počele su još desetljećima prije provoditi ove mjere u cilju sprječavanja povećanja loših nasljednih faktora. Sterilizacija je prvi put legalizirana 1926. u nekim zemljama Sjedinjenih Država i 1929. godine u Danskoj i dijelovima Švicarske.

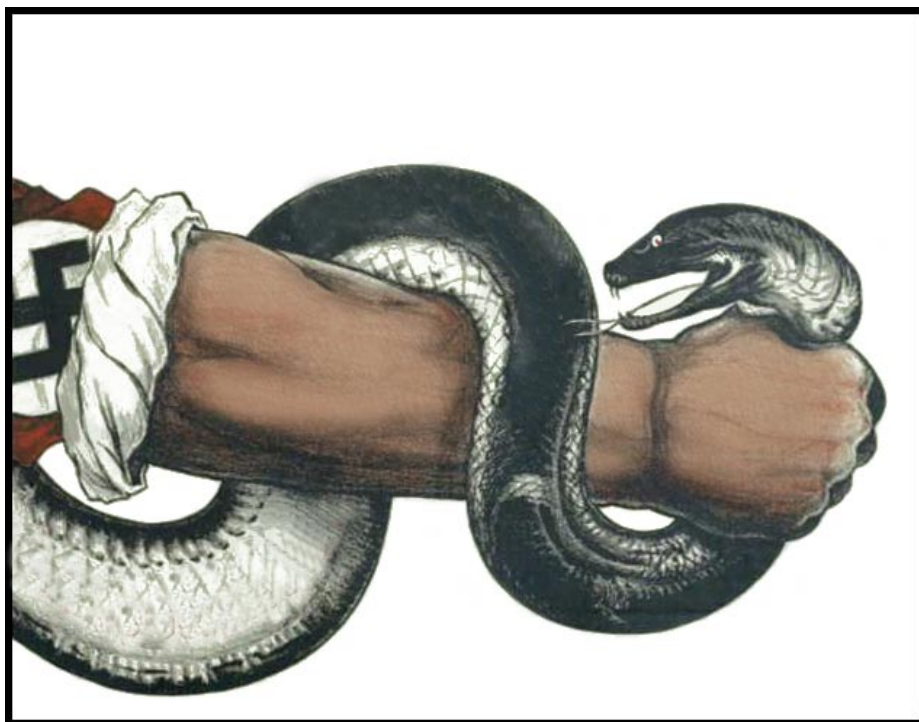
U Kaliforniji je, u proteklih 20 godina, sterilizirano 9000 ljudi.

Izvor: *“SS Race Theory and Mate Selection Guidelines”*

POLITIČKI SUSTAVI:

USPON I SLOM LIBERALNE DEMOKRACIJE

Do velike francuske revolucije vladali su u velikim državama kontinentalne Europe monarhistički apsolutistički sustavi. Sustav monarhističkog apsolutizma daje čovjeku, koji kao kralj ili car stoji na čelu države, neograničenu vlast, a ne tereti ga nikakvom odgovornošću. Na taj način može pojedinac, koji stoji na čelu državne vlasti, na mjestu, na koje nije došao niti povjerenjem svojih podanika niti svojom zaslugom niti svojim dokazanim vrlinama, nego po pravu baštine i nasljedstva, takav dakle pojedinac može snagom svoje neodgovorne vlasti ugrožavati blagostanje, sigurnost i osobnu slobodu svih svojih podanika, kako mu se god prohtije.

2.

Ta činjenica vrijedala je ljudsko dostojanstvo, pa je izazvala jake protivnike najprije u teoriji, a onda u praksi. Povijesni se razvoj vrši

ponajčešće u suprotnostima, koje se međusobno izazivaju svojim pogriješcima i pretjeranostima.

U suprotnosti prema sustavu samovoljnogapsolutizma, u kojemu se volja sviju morala podređivati bezuvjetno volji jednoga, koji je bio nosilac samo svojih osobnih prohtjeva i stanovišta, rodila se nauka, da je svaki čovjek već po svojoj čovječjoj prirodi određen da bude slobodan, i da tu slobodu ne smije sputavati svojom samovoljnom vlašću nitko, osim on sam svojom slobodnom odlukom, da bi svoju slobodu doveo u sklad sa slobodom drugih ljudi.

3.

Slobodni nezavisni pojedinac, koji uživa svoje zasluženno blagostanje, pojedinac, u koga državna vlast ne smije dirati i čija prava mora bezuvjetno poštovati, jer nisu pojedinci zbog države već država zbog pojedinaca i njihovih

probitaka; taj suvereni i sretni pojedinac čovjek cilj je svjetske povijesti i jedina prava realnost u njoj a sve ostalo je samo njegovo sredstvo. Ovakvo shvaćanje uloge i značaja pojedinca nazivamo individualizmom. Glavni i prvi propovjednici te nauke u Europi bili su John Locke i Jean Jacques Rousseau. Kako po individualističkoj teoriji ti suvereni pojedinci, koji već svojim rođenjem stječu neka nepovrediva i neotuđiva prava, stvaraju državu? Oni stvaraju državu međusobnim ugovorom, u kojemu nastoje dovesti u sklad svoje probitke. Taj ugovor pojedinaca, kojim nastaje pravna država, mora biti izražaj slobodnoga uvjerenja i slobodne volje svih onih, koji pri sklapanju ugovora sudjeluju ili bar pretežne većine, kojoj se manjina mora pokoriti.

4.

Kako se donose zakoni u toj liberalno-demokratskoj državi? Zakoni se u državi donose zaključkom sviju onih, za koje ti zakoni moraju vrijediti, ili bar njihovom većinom. Može li se dogoditi, da takvi zakoni i takve odluke budu pogriješne? Po vjerovanju klasičnih predstavnika individualističke političke teorije ne može, jer su:

1. svi ljudi jednaki po svojoj vrijednosti, a
2. jer su većine nepogrješive.

Praktički se ne može u velikim državama provesti načelo, da svi građani neposredno sudjeluju u stvaranju zakona, jer bi se taj posao

suviše otegao i čak postao sasvim neizvršiv, jer onda građani ne bi mogli uopće drugo raditi, nego samo politizirati, debatirati i glasati. Zato je potrebno, da te poslove obavlja jedan ograničen broj ljudi, koje će građani baš zato izabrati, da ih u tome poslu zastupaju. Ti se ljudi zovu narodni zastupnici. Oni se sastaju u parlamentu, gdje svaki ima pravo da izlaže svoje mišljenje (parlament dolazi od riječi parlare, što znači govoriti) i da glasa po svome slobodnom uvjerenju pri stvaranju svih odluka i pri donošenju zakona. Odluke i zakoni, doneseni zaključkom većine, postaju obavezni za sve. Takav sustav vladanja nazivamo parlamentarnom demokracijom ili s obzirom na činjenicu, da se svaki pojedinac može opredjeljivati sasvim slobodno po svojoj volji liberalnom demokracijom (libertas-sloboda). Veliki vijek liberalne demokracije bilo je 19. stoljeće, dakle ono isto stoljeće, koje je doživjelo i fantastični uspon glavnica.

5.

Dok se nalazimo na području čiste teorije, sustav parlamentarne ili liberalne demokracije izgleda lijep i uzvišen, jer štiti slobodu i dostojanstvo čovjeka. Zato je u svom početnom razdoblju mogao za sebe osvojiti mnoge plemenite duhove i postati vodećom duhovno-političkom snagom čitave Europe, za koju je poštovanje slobode i dostojanstva ličnosti oduvijek bilo značajno. Međutim za uspjeh određenog političkog sustava nije dovoljno, da bude lijep i primamljiv na papiru, već on mora biti lijep i svrsishodan i u stvarnosti.

Kakova je stvarnost, do koje je doveo sustav liberalne demokracije?

Ako je pojedinac suveren i

slobodan, on mora biti slobodan i gospodarski t. j. u privređivanju dobara i stjecanju imetka. Država mu ne smije pri tome smetati. Tko je sposoban, taj će se obogatiti, a tko nije, taj će propasti. Drugo nije ni zaslužio. Međusobna utakmica i pobjeda najsposobnijih u životnoj borbi koristit će i zajednici i dovest će do sve većeg poboljšanja i povećanja proizvodnje, i time će doći do sve većeg napretka civilizacije. Takvo stajalište i mišljenje nazivamo gospodarskim liberalizmom, koji se je s političkim sustavom parlamentarne demokracije stopio u jednu cjelinu. U stvarnosti je taj sustav doveo do toga, da se na jednoj strani počeo stvarati golemi kapital, golemo bogatstvo i neograničeno blagostanje, a na drugoj bijeda, jad i škrgut zubi. Veliki kapital stekao je, sasvim prirodno, i jaki politički utjecaj na parlament odnosno na narodne zastupnike, tako da se je parlament često pokazao podložan utjecajima bogatih, koji su na taj način stvarali zakone, koji su u prvome redu koristili njima, a ne cjelini niti većini bijednih i oskudnih. Tako se demokracija postepeno pretvarala u plutokraciju (plutokracija-vlada bogatih). Veliki novčari i glavnica djelovah su i na novinstvo, koje je u teoriji bilo slobodno, a u praksi se ravnalo prema probitcima bogataša, koji su ga mogli plaćati i uzdržavati.

6.

U svakoj velikoj zajednici ima pojedinih skupina, koje imaju svoje odjelite probitke i svoje zasebne poglede. Kako se u parlamentarnoj demokraciji svaka skupina ima pravo boriti za svoje odjelite probitke i poglede bez obzira na druge skupine pa čak i bez obzira na vrhovne probitke cjeline, to su se pojedine skupine svojim odjelitim probitcima vezale i organizirale

u stranke, koje su imale svoju glasačku vojsku, svoje novinstvo i svoje ideje. Tako je u krilu parlamentarne demokracije nastala žestoka stranačka i strančarska borba, narod se rascjepkao i bio sav zaokupljen unutrašnjim svađama među različitim skupinama, koje su se bezobzirno borile za vlast, i utjecaj na javno mišljenje, te međusobno grdile i klevetale. Državna vlast je bila izvrgnuta promjenljivim raspoloženjima kratkotrajnih i nestalnih većina, koje su se svaki čas slagale i opet raspadale. Državna politika tako nije mogla imati nikakav stalni pravac, a narodni zastupnici više su se bavili stranačkim nadmetanjem nego probitcima naroda i države kao cjeline. Posljedica svega toga bila je slabljenje naroda te državne moći i sigurnosti. Najveće međutim zlo, do kojega je parlamentarna demokracija dovela - osobito u zemljama s jakim veleobrtom - bilo je raspadanje narodne cjeline na dva nepomirljiva tabora, među kojima je zjapio ponor mržnje: na tabor bogatih i na tabor razbaštinjenih i siromašnih, kojima sustav liberalizma ili slobodarstva nije donio ništa drugo nego bijedu i državnu podređenost.

7.

Sve te nevolje, sve te nedaće, koje su se razvile iz sustava liberalne demokracije, počela je za sebe izrabljivati jedna osobita narodna skupina, koja je vjekovima navikla na parazitski (nametnički) život među drugim narodima, a u političkom i gospodarskom životu nikada nije htjela nastupati otvoreno, već uvijek sakriveno, iz pozadine, s krinkom na licu, da bi što duže kao takva ostala nevidljiva i mogla što dulje i nesmetanije svojim za javnost nevidljivim koncima pomicati svoje bezbrojne lutke na političkoj pozornici

parlamentarizma. Ta narodna skupina bili su Židovi.

Židovi predstavljaju rasu, koja ne spada u europski kulturni krug i koja je kroz dvije tisuće godina ostala tuđa svim onim duhovnim i moralnim vrijednostima, koje su za taj krug značajne. U prvom redu Židovima nedostaje strahopoštovanja pred onim, što je netvarno, što se ne daje opipati i vagati. Židovi su po svojoj prirodi stopostotni materijalisti u običnom značenju te riječi, i baš po toj strani njihova značaja mora se tumačiti njihova naklonost i nadarenost za priradna zvanja (novčari, burzovni spekulanti, trgovci, lihvari). U moralnom i kulturnom pogledu djeluju razorno, jer ubijaju svojim djelovanjem u ljudima smisao za sve ono, što se ne daje gospodarski iskoristiti. Oni su po naravi stvari neprijatelji svakoga naroda, u kojem žive, jer su mu tuđi i jer su nagonski upravljani na to, da žive na njegov račun. Njihova genijalnost ne leži u stvaranju nego u iskorištavanju. Pravi sadržaj svoje unutrašnjosti sakrivaju u rafiniranoj i proračunanoj vanjskoj postojanosti i ljubaznosti, koja znade ići čak do odbacivanja svakog ponosa. Gdje god je koji narod na putu da sazrije do svoje jasne samosvijesti, oni mu se na tome putu suprotstavljaju svojim lukavim spletkama, jer znadu, da je njihov položaj ugrožen, ako ih narod osjeti i doživi onim, što doista jesu: uljezi, tuđinci i izrabljivači. Zato su Židovi nosioci ideja internacionalizma i svih onih nebrojenih i neiskrenih patetičnih fraza o svečovječanskom bratstvu i snošljivosti, koje su za njih samo zastor od umjetne magle, iza kojega žele ostati nevidljivi i nesmetani u svome genijalnom izrabljivačkom djelovanju. Židovi djeluju snagom svoga bogatstva i time, da rado hvataju u svoje mreže istaknute

ljude javnoga života, i preko njih vrše svoj utjecaj, a svim sredstvima najprljavijega klevetanja napadaju one, koji su ih prozreli i koji su im opasni.

8.

S tim svojim osobinama Židovi su počeli iskorištavati slabosti i nedostatke sustava liberalne demokracije. Svojim novcem zarobili su novinstvo i preko njega pokušavali su oblikovati mišljenje širokih slojeva izvirgavajući ruglu sve ono, što je visoko i njima nedosežno, blateći i prljajući sve ono, što je izviralo iz snažnih i zdravih praiskonskih nacionalnih nagona, rušeći sve autoritete, podkapajući i podmićujući državnu vlast, izsmjevivajući se vojničkim predajama te duhu junaštva i požrtvornosti, raspirujući stranačke strasti i unutrašnje sukobe u krilu naroda, kupujući ljude i lomeći značajeve. Sve su to činili u najljubaznijem obliku i deklamirajući o svečovječanskom bratstvu, čijem su se propagiranju osobito posvetile slobodno-zidarske lože, koje su također stajale pod židovskim utjecajem.

Dok su s jedne strane Židovi bili glavni nosioci međunarodnog glavničarstva, s drugo su se strane znali nametnuti za duhovne vođe ogorčenih i izrabljivanih radnika, te su njihovo opravdano ogorčenje upotrebljavali kao pogonsku snagu za unutrašnje razaranje pojedinih naroda u samoj njihovoj srži i to slabeći nacionalni duh i pripovijedajući nauku o nepomirljivoj klasnoj borbi, kojoj je posljednji cilj uništiti sve narode kao odjelite cjeline sa samosvojnim životom. Tom demonskom protivniku nije sustav liberalne demokracije u kontinentalnoj Europi bio dorastao. Narodni zastupnici i istaknuti

politički ljudi u velikim europskim političkim središtima bili su pod mnogo jačim utjecajem židovskoga novca, slobodno - zidarskih loža, te požidovljenoga velikog novinstva nego pod utjecajem svojih vlastitih birača. Zdravi europski narodi oprli su se tim zlima s pomoću svojih nacionalnih revolucija U Francuskoj, u zemlji velike francuske revolucije, u klasičnoj zemlji parlamentarne i liberalne demokracije, pokazale su se posljedice tih zala na katastrofalan način u slabljenju nacionalnoga nagona za samoodržanjem, u opadanju obiteljskoga morala, u unutrašnjem političkom raspadanju i kaosu, u nestanku duha požrtvornosti i podmitljivosti parlamentarnih krugova, u strahovitom utjecaju plaćenoga požidovljenoga novinstva. U zemlji, u kojoj se najviše deklamiralo o slobodi, parlamentarno-demokratski sustav doveo je do propasti slobode zbog toga, što su se slobodarskom ideologijom poslužile razorne sile, da mogu u narodnom krilu nesmetano djelovati i trovati narodni organizam. Pad i slom Francuske god. 1940. predstavlja najdjelotvorniju stvarnu kritiku liberalne i parlamentarne demokracije i najjasnije razgolice sve njenih slabosti i mana, zbog kojih je morala doživjeti politički slom.

Dr. Julie Makanec

MARKSIZAM I BOLJŠEVIZAM

1.

Za prosuđivanje i razumijevanje značaja marksističke nauke potrebno je svjesno naglasiti njeno *židovsko podrijetlo*. Njen utemeljitelj Karl Marx osjećao se kao Židov tuđim i duhovno ugroženim u sredini, u kojoj je živio, i ta sredina imala je svoje odjelite predaje, svoj zasebni nacionalni život, svoj vlastiti nagon za samoodržanjem, a prema svim tim činjenicama bio je Karl Marx negativno raspoložen. Židovstvo kao tuđe tijelo (*corpus alienum*) i u europskom organizmu moralo je biti u svojoj samobitnosti to jače ugroženo, što se je jasnije i dosljednije izgrađivala nacionalna svijest europskih naroda. Nacionalizam europskih naroda Karl Marx je nagonski i možda nesvjesno osjećao kao svoj idejni protusvijet, i to je bilo odlučno za smjer njegove društveno-političke nauke. Teško je prosuditi, da li je on bio potpuno svjestan toga temelja svoje doktrine ili nije, no to za prosuđivanje njena značaja

nije uopće važno, jer suvremena psihologija zna, da nagoni mogu određivati smjer mišljenju, pa makar ih i ne bio svjestan onaj, čijim mislima vladaju. Prva dogma Karla Marxa glasi dakle ovako: treba do temelja razoriti nacionalnu svijest europskih naroda, jer će tada nestati glavnog čimbenika, koji bi mogao ugroziti položaj Židovskih uljeza i izrabljivača.

2.

Druga osobina, koja izvire iz Židovske duševnosti Karla Marxa jest potpuna njegova nesposobnost, da spozna i prizna nematerijalne čimbenike kao pokretače velikih povijesnih zbivanja. Temelji pokretaču Marxu su borba za osiguranje materijalnih probitaka, koja se vodi između skupina izrabljivača i skupina izrabljivanih. Svi idejni momenti samo su neka nadgradnja, neka krinka, koju stavljaju na svoje lice izrabljivači, da bi ogorčenje izrabljivanih skrenuli sa jedinog realnog pitanja osiguranja materijalnih životnih

probitaka na neka bezvrijedna maštanja. Tako je na pr. religija opium naroda, što su ga izmislili glavničari, da radni narod odvrate od materijalnih problema i zabave ga pričama o nekom izmišljenom drugom svijetu, na kojem će sirotinji tobože biti bolje, a bogataši će dobiti svoju kaznu. Tako je na pr. Isus Krist varalica radnog naroda u službi glavničara! Svaka visoka umjetnost, sva velika umjetnička djela kao sto su na pr. Racineova Fedra, Goetheova Ifigenija ili Beethovenova IX. simfonija također predstavljaju pokušaj odvratanja pogleda od onoga, što je jedino važno, i prema tome služe zaglupljivanju radnog naroda u probitku bogataša. U takvim dakle tvrdnjama kulminira Marxova filozofija povijesti i kulture. Takvo promatranje povijesti zovemo historijskim materijalizmom.

Ako je borba za materijalne probitke jedini stvarni sadržaj svjetske povijesti, a sve ostalo samo tlapnja i varka, onda su svi oni, koji su svoje živote trošili i žrtvovali u službi religioznih, duhovnih ili nacionalnih ideala obične budale. Kakvog uopće smisla ima neka nacionalna borba, ako je nacija tek izmišljotina glavničara? Karl Marx je otkrio oštromnošću što je daje mržnja, teške mane glavničarskoga poretka: na jednoj strani bogataši, a na drugoj strani izrabljivani i proletarizirani radnik, koji unatoč teškom radu zaslužuje jedva toliko, da se može prehraniti sa svojom obitelji. U tom izrabljivanju radnika postoji opravdano nezadovoljstvo sa vlastitim položajem, u njegovu silnom i privremeno nemoćnom ogorčenju otkrio je Karl Marx onaj dinamit, kojim je mislio minirati nacionalne osjećaje i nacionalnu svijest kao djelotvorne političke snage dokazujući izrabljivanima,

Dr. Makanec, gradonačelnik Bjelovara u NDH (treći s lijeva)

da za njih nacionalna pripadnost ne može značiti ništa, već da se moraju brinuti samo zato, da unište svoje izrabljivače i njihove saveznike. Da bi to uzmgli, moraju iz svoje duše izbaciti svaku domovinsku ljubav, sve glupe priče o nekim nacionalnim herojima i borcima za duhovne vrjednute, jer su sve te priče samo varka i laži glavničara. Važno je samo to, uništiti glavničare, mrziti ih neutaživom mržnjom povezati se sa svim drugovima, koji su u istom materijalnom položaju i otvoriti nepomirljivu klasnu borbu, koja treba razderati i rastrgati sve nacionalne okvire. Eto konačno djelotvorne formule za uništenje toga morskoga nacionalizma: klasna svijest protiv nacionalne svijesti!

3.

Karl Marx ima još jednu osobinu, koja proistječe iz njegove Židovske prirode, a to je potpuni nedostatak shvaćanja značaja i uloge stvaralačke herojske ličnosti kao pokretača povijesnog zbivanja. Dok je idealist Hegel u junačkim i velikim povijesnim ličnostima gledao instrumente svjetskoga duha (Weltgeist), njegov učenik materijalist Karl Marx drži, da do konačne pobjede njegovih ideja ne će doći zbog djelovanja i borbe velikih stvaralačkih ličnosti kao duhovnih vođa i organizatora, nego će do nje doći po nužnosti, koja je iste vrste kao i nužnost, zbog koje voda na pr. pod djelovanjem sile teže teče s višega mjesta prema ničemu: ta nužnost ne proističe iz ljudske volje i njenoga napona, nego ona postoji sasvim nezavisno od bilo kakvoga ljudskog htjenja. Povijesni materijalizam Karla Marx predstavlja dakle antiherojsku filozofiju povijesti: povijest teče svojim ustaljenim i nepromjenljivim tokom bez obzira na to, bili ljudi junaci ili kukavice, geniji ili glupaci. Povijest se odvija po Marxu ovako: Svaki najmljeni radnik ostvaruje svojim radom više vrijednosti nego što mu se vraća u obliku plaće ili nadnice. Taj višak vrijednosti ide u džep glavničaru, koji na taj način povećava svoje bogatstvo i svoju glavnicu na račun radnika. Ta mu glavnica omogućuje nabavljanje novih proizvodnih sredstava, proširenje poduzeća, a s njime još veće povećanje prihoda. Svi glavničari nisu jednako jaki: ima velikih i malih. Među njima se razvija nemilosrdna borba za opstanak u obliku borbe za tržišta. U toj borbi vrijedi onaj zakon: veliki glavničar proždire maloga, veliko poduzeće proždire malo. Tako dolazi do sve

većeg usredotočenja poduzeća u rukama sve manjeg broja velikih glavničara i poduzetnika. S time dolazi i do sve većeg nagomilavanja kapitala i bogatstva u rukama sve manjega broja ljudi, srednje imućni slojevi se gube i nestaju, dok se broj osiromašenih i izrabljivanih u istom razmjeru povećava. Nezajažljiva i nezasitna pohlepa za stjecajem dovodi do sve većega porasta proizvodnje, dok u isto vrijeme slabi kupovna moć mnoštva zbog sve većeg osiromašenja, a s time i borba za tržišta postaje sve bezobzirnija i brutalnija,

te traži sve više žrtava: stalni napredak tehnike uz porast stanovništva umanjuje potražnju za ljudskom radnom snagom, koju sve više nadomještaju sve savršeniji strojevi, i tako se stvara sve veća masa očajnika: pričuvena vojska radnika, koja je izložena gladi i propasti zbog nezaposlenosti i koja predstavlja kvasac revolucije. Dolazi do strahovitih društvenih i gospodarskih kriza, u kojima se po prirodi nužnosti ruše sve pretpostavke glavničarskog poretka, te veliki glavničari, koji su izvlstili radno mnoštvo, sada od radnoga mnoštva bivaju sami izvlašteni. Dolazi do diktature proletarijata i komunističkog društveno-gospodarskog

poretka. Prirodna je stvar, da se taj proces ne odvija u isto vrijeme i s istom brzinom na čitavoj zemaljskoj kugli, nego se on po Marxu - mora odigrati najprije u najrazvijenijim veleobrtim zemljama, a u prvome redu u Engleskoj. Po Marxu je Engleska imala biti prva zemlja na svijetu, u kojoj će doći do diktature proletarijata.

4.

Koliko je ta čitava Marxova povijesna konstrukcija pogrješna i simplicistička, dokazuje jednostavna činjenica, da je Engleska danas najjača kula glavničarskoga poretka, a da je do tzv. diktature proletarijata došlo u zemlji najmanje razvijenoga veleobrta, dakle u zemlji, u kojoj nije bilo niti koncentracije poduzeća niti gomilanja kapitala niti pričuvene vojske nezaposlenoga radništva niti prevage proizvodnje nad potražnjom zbog oslabljenja kupovne snage. Boljševička revolucija je djelo izčežavajuće manjine revolucionarnih aktivista, koji su se domogli vlasti u jednoj sredini, u kojoj je vladala pometnja i klonulost duhova poslije izgubljenoga rata, u kojoj je

seljačko mnoštvo, koje je sačinjavalo golemu većinu pučanstva, bilo neuko, po prirodi pasivno i ravnodušno prema političkom zbivanju. I sada se desilo čudo, da je marksistička ideologija brutalnošću i ciničkim terorizmom fanatizirane manjine pobijedila baš ondje, gdje je po svojoj vlastitoj teoriji imala najmanje nade u pobjedu.

U Rusiji je došlo do "diktature proletarijata". Što je to diktatura? Lenjin je definira ovako: "Diktatura je neposredno na sili utemeljena vlast koja nije vezana ni za kakve zakone". Ta sila došla je u posjed ljudi, koji su po svome duhu, a velikim dijelom i po svojoj krvi i podrijetlu bili tuđi ruskoj zemlji i ruskoj duši. U boljševičkoj stranci, koja je jedini i isključivi nosilac i predstavnik vlasti, vlada sustav strogog centralizma i birokratizma, koji malobrojnoj skupini na vrhu stranačke piramide omogućuje da provodi vlastitu volju bez ikakvih zapreka. Sustav uhodarenja i neumoljivog redarstvenog terorizma - oličen u organizaciji G. P. U. - uklanja svaki otpor i sve političke smetnje najkraćim putem. Vršak piramide sovjetske hijerarhije u velikom se postotku sastoji od Židova, što nije ni čudo, jer je marksistička nauka upravo skrojena za Židovski mentalitet, budući da je i proizišla iz židovskoga duha. Sovjetski vlastodršci nisu se zadovoljili time, da osvoje i učvrste svoju vlast u Rusiji, već su namislili od Rusije stvoriti odskočnu dasku za stvaranje svjetske revolucije, koja će vlast moskovskih vlastodržaca proširiti na čitav svijet. Po deklaraciji, što ju je sastavio sam Lenjin, zadaća je boljševizma uspostava komunističkog poretka u svim

zemljama svijeta. To je bio krajnji cilj, i da se on postigne, morali su boljševici prići stvaranju veleobrta, koji će biti jači od veleobrta čak i onih zemalja, koje imaju za sobom stoljetni veleobrti razvoj, zatim stvaranju vojske, koja će svojom silom pokoriti moskovskoj vlasti sve države i narode, koji se budu protivili svjetskoj crvenoj revoluciji. Mase su se sustavnim i rafiniranim terorom, praćeni stalnom promičbom i utuvljivanjem marksističkih lozinki imale učiniti bezvoljnim i poslušnim instrumentom tankoga sloja crvenih silnika. Boljševizam se rodio i razvijao u znaku krvavoga i ciničkoga nasilja nad duhom i tijelom ruskoga naroda.

5.

Pokušaji, da se životu strana načela marksizma naglim zahvatom nametnu ruskome seljaku prethodno nisu uspjeli. Ruske seljačke mase nisu bile sposobne, da boljševizmu pruže djelatan i organiziran otpor velikoga stila, ruski narod nije izbacio iz svoje sredine velikoga stvaralačkog

političkog genija, koji bi ideji žido-boljševičkoj suprotstavio samoniklu rusku ideju društvene i političke organizacije zemlje, te su zato seljaci mogli nasilju moskovskih vlastodržaca suprotstaviti samo pasivan i nepovezan otpor u obliku sabotaže.

Zbog stroge i uporne primjene marksističkih zasada u praksi došla je Rusija na rub gospodarske propasti, zemlji je zaprijetila glad i boljševici su se morali pomiriti sa životom napuštajući - privremeno - ostvarivanje velikoga djela svojih teorija.

Seljaku je vraćeno pravo uživanja zemlje i djelomično slobodna trgovina poljskim proizvodima.

No taj kompromis nije bio znak nekog ideološkog ozdravljenja boljševičkih doktrinaraca, nego samo privremena mjera, koja je opet ukinuta, čim se zemlja gospodarski oporavila, a onda se opet prišlo beskompromisnom ostvarivanju kolektivističkog gospodarskog poretka, da bi se tako od slobodnih seljačkih gospodara, da bi se od seljaštva kao goleme većine ruskoga naroda stvorili poljoprivredni radnici, koji su od režima stopostotno gospodarski i duhovno zavisni. Izrabljujući stečena iskustva potrebna za uspjeh u ugnjetavanju, brutalnom i rafiniranom primjenom sile želi se opet život podvrći marksističkoj teoriji i svaka stranka, pa čak i svaki polaganiji ritam u tome nastojanju samo je privremena taktika i predah za nove ubrzane napore u istome pravcu. U tome se neće stati, dok ne bude potpuno uništen seljački oblik i način života u Rusiji ili boljševizam oboren.

6.

Boljševizam odnosno socijalizam ima ekspanzivan značaj, jer je nosilac ideje svjetske revolucije. On predstavlja opasnost u prvome redu za kulturnu i moralnu predaju Europe, jer ne priznaje značaj duhovnog stvaralaštva niti značaj duha uopće, jer za njega ne postoji dostojanstvo čovjeka kao nosioca vječnih i neprolaznih vrjednota, jer niječe osnovna načela uljudbe, jer je za njega čovjek samo “jedok” statistička jedinica, koja jede, nadalje jer nosi u sebi otrov klasne mržnje, koja ima razoriti sve odjelite nacionalne organizme i stvoriti od čovječanstva jednu bezobličnu klasu, u kojoj će se zarobljene duše klanjati tvari kao vrhovnome božanstvu, a svi će se ljudi podvrći volji i svestvlasti marksističkih vlastodržaca, koji će po svojoj miloj volji raspolagati ljudima i materijalnim dobrima svesvjetskoga kolektiva. U boljševičkoj, odnosno marksističkoj ideji ujedinili su se Židovski materijalizam i ruski mesijanizam u ateističkom obliku: crvena Moskva kao spasiteljica svijeta i zora novog života u znaku judejske zvijezde i marksističkog srpa i čekića, a čovječanstvo oboreno u prah pred tim dvoglaviim božanstvom, bez nade, da će se ikada podići, pretvoreno u bezvoljni predmet kolektivističkog eksperimentiranja. To je budućnost, koju hoće ostvariti crvena Moskva, preko lokalnih imperijalizama, kao što su beogradski, praški, sofijski..., a protiv koje su ustali svi zdravi narodi, okupljajući se oko nacionalističkih pokreta, koji su im jedina garancija da će spasiti narodno ime, tradiciju, obiteljske svetinje, vjeru i ostale krijeposti koje su garancija za ljudsko dostojanstvo i čovjeka razlikuju od životinje.

ŽIDOVİ SU NAŠA NESREĆA!

85 godina lista

“Der Stürmer”

20.4.1923 - 20.4.2008

Ponovo smo s vama!

<http://der-stuermer.org/>

POZNATE LIČNOSTI O ŽIDOVIMA

“Židovi rade protiv nas djelotvornije nego neprijateljske vojske. Tisuću su puta pogibelniji za naše slobode i za veliku stvar koju smo prigrlili. Oni su narodna kuga, najveći neprijatelji narodne sreće”

**George Washington 1.predsjednik SAD,
1732 – 1799**

“Ma gdje bilo, u zemlji, u kojoj se naseljavaju Židovi, nezavisno od njihovog broja, oni snižavaju njen moral, komercijalno poštenje, izoliraju se i ne dopuštaju asimilaciju. Ako ih mi putem Ustava ne isključimo iz SAD, onda za manje od 100 godina oni će navaliti u velikoj količini, uzeti će vrhunac, progut će zemlju i promijeniti oblik našeg upravljanja. Ako ih ne isključite, onda za manje od 200 godina naši potomci će raditi na poljima, izdržavajući njih, dok će oni trljati ruke u svojim uredima. Upozoravam vas, ako židove ne isključite zauvijek, Vaša djeca će vas proklinjati u Vašim grobovima”.

Benjamin Franklin (1706 – 1790)

„Zbog svoje sposobnosti da izopače stvari, Židovi su najpogubniji narod u svjetskoj povijesti. Svojim aktivnostima oni su toliko zaslijepili čovječanstvo da danas čak i kršćanin može osjećati antisemitizam ne shvaćajući da je i on sam logična posljedica judaizma.“

Friedrich Nietzsche, njemački filozof

“Židovi su naša nesreća i Židovstvo može biti dokrajčeno samo ako se učini kraj samim Židovima.”

Eugen Dühring, njemački filozof